ANUL III. — No. 12
15 APRILIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țărei 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei.
In streinătate 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Prim Redactor: CAIUS BARDOȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

ANUL III. — Nr. 12 15 APRILIE 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Hipocrizie şi falşificare

Dintre toate luptele, ce a avut să ducă omenirea pentru ca binele să înfrângă răul, nici una nu a întâmpinat mai multe greutăţi decât a ideii naţionale contra Iudaismului actual.

Spre deosebire de conflictele din trecut, lumea creştină din secolul XX are de combătut un duşman, care se întâlneşte nu numai pe câmpul deschis al concurenţii economice, unde mai mult sau mai puţin este **vizibil;** dar mai ales, are de combătut un duşman **invizibil,** care a pus stăpânire în aşa măsură pe felul creştinilor de a gândi, de a judeca, de a simţi, în cât a avut perfectă dreptate, ce se verifică zilnic, *Gougenot des Mousseaux*, când între 1860—70, a dovedit într'o scriere celebră „la Judaïsation du monde chrétien."[1]

Aici într'adevăr, sub această formulare a marelui autor francez, stă ascuns pericolul, care îngreuniază lupta antisemită.

Cucerirea materială a duşmanului **vizibil** o recunoaşte chiar unul din rasa jidovească, P. Ratisbonne, convertit la creştinism, în următorii termeni:

„Prin felul lor de a lucra, şi stăpâniţi de instinctul dominaţiunii, Jidanii au năvălit treptat pe toate căile largi, cari duc la avere, la demnităţi şi putere. Ei conduc bursa, presa, teatrul, literatura, administraţiile, marile căi de comunicaţie pe uscat şi pe mare şi prin vaza ce le dă averea şi geniul lor ei ţin în ceasul de acum toată societatea creştină ca într'o pânză de păianjen"[1])

Din acest tablou sinoptic rezultă constatarea, că nu a mai rămas mult în stăpânirea creştinilor din bunurile ce li se cuvin, prin faptul că ei, prin civilizaţia lor proprie, le-au creiat. Fie-care deposedare constitue pentru adversarul iudaic un punct dominant în lupta ce necontenit se înteţeşte. Spre a ne menţine, trebue să recucerim poziţiile dobândite prin frauda lor[1]) şi naivitatea noastră.

Dacă ar fi numai aceste poziţii de recucerit, întreprinderea nu se prezintă de loc uşoară cerând sforţarea comună a tuturor popoarelor creştine, tot mai mult strâmtorate în viaţa lor actuală şi ameninţate cu o completă robie în viitor. Asupra situaţiunii mărturisită de un Jidan, în măsură să o cunoască, sunt de acord spiritele luminate şi dezinteresate, ce şi-au pus problema cu necesarele-i soluţiuni rezervate unui timp nu prea depărtat. Iată ce scrie în această privinţă un scriitor francez sub pseudonimul *Theo-Deodalus*, în studiul său remarcabil intitulat *„L'Angleterre juive. Israël chez Iohn Bull"*. Paris Ed. III pag. 265.

„Să fim atenţi; dacă popoarele, prin una din acele mişcări neprevăzute, ce pornesc din instinctul obscur al conservării şi din forţe vitale necunoscute, nu se revoltă contra preponderenţii Jidanilor şi nu găsesc mijlocul de a înfrâna ambiţiile lor; ziua nu va fi departe, pentru a întrebuinţa expresia lui Arnold White „când naţiunile din Europa vor descoperi dintr'o dată că floarea bunurilor ţării aparţine Jidanilor şi că democraţia, făcând operă socotită superior umanitară, a lucrat oarbă şi fără ştiinţă la triumful supremaţiei jidăneşti, pierzându-şi în acelaş timp capacitatea de a mai păstra deosebită propria ei existenţă" „Deşteptarea va fi teribilă, vai! o putem de pe acum presimţi,"[2])

Nu ne ocupăm aici de imensitatea materială a acaparării jidoveşti în dauna popoarelor creştine, nici de deslegarea chestiunii, în modul, de care se teme autorul francez, precum s'a temut, chinuit de presimţiri sinistre, şi Jidanul Rathenau gândindu-se la legitima reacţiune inexorabilă din Rusia, liberată odată de bolşevismul iudaic.

Nu de duşmanul **vizibil**, tronând peste grămezi de aur, extorcat omenirii din sângele şi sudoarea ei, ne ocupăm aici: îl vede şi simte fiecare în felul său: de la ţăranul din Maramureş până la M. S. Regele Ferdinand. Jidanut **nevăzut,** care a pus stăpânire pe întreg sufletul creştin, formează, prin producţia spiritului său disolvant, obiectul cercetării noastre.

Puterea lui **invizibilă** interesează în deosebi, fiind cu atât mai primejdioasă cu cât din umbră a ştiut să altereze până la completă falsificare mentalitatea bieţilor creştini.

Ca să atingă acest rezultat, i-a trebuit Jidanului dobândirea drepturilor politice, spre a manevra liber ca cetăţean: *le-a obţinut.*

I-a trebuit Jidanului acapararea presei, spre amăgi masele de muncitori şi a-le aţîţa contra capitaliştilor: *a pus mâna pe această forţă.*

Ajuns în posesiunea ambelor bunuri, istoria secolului trecut desvălue ochiului pătrunzător, cum perfidul beneficiar a lucrat spre a face pe creştini să cugete şi să judece în felul dictat de el, în conformitate cu interesele de dominaţiune ale rasei lui.

Spre a zăpăci nu numai mintea maselor proletare, dar şi a restului societăţii ariene, Iudeul secolului al XIX a înţeles, că succesul deplin se obţine prin *hipocrizie*, prin *producerea de confuziune în spirite,* şi prin *tactica tăgăduirii unor realităţi istorice.*

Folosindu-se de destăinuitele metode la răspândirea teoriilor, construite spre a induce în eroare, Jidanul a urmărit două ţinte, şi anume: *să falşifice dreapta judecată şi să se ţină pe sine în umbră, pentru ca opinia publică, astfel înşelată, să nu zărească pe înşelător.*

Şi a isbutit peste toate aşteptările. A trebuit să vină pacea iudaică, drept încheere a răsboiului mondial,

---

[1]) **cf. Délassus, L'Américanisme et la conspiration antichrétienne. La question juive. Notes et documents. Paris 1911.**

[1]) A se cerceta origina averii familiei Rotschild, spre a se afla că la bază îi stă o speculaţie de bursă.

[2]) vezi „Dreptul rasei superioare" de Isac Blümchen. Introducerea pag. 10.

scoţând la lumină imensitatea puterii jidoveşti; a trebuit să se deştepte spiritul naţional la toate popoarele beligerante, ca o firească urmare a răsboiului, deslănţuit pentru înfăptuirea principiului naţionalităţilor; pentru ca lumea să simtă în fine acţiunea dezagregantă şi apăsarea neamului jidovesc în mijlocul popoarelor-gazdă, trezindu-se la antisemitismul general, ce domneşte actualmente de la Oceanul Pacific până în Munţii Urali.

Şi acum, din mijlocul situaţiei primejduite în toate statele, privind îndărăt către secolul trecut, când Jidovimea de pretutindeni lucra din umbră la dislocarea forţelor politice şi sociale din Europa veche; acum având perspectiva distanţei şi cunoscând pe agenţii hotărîtori, se poate afirma, cu dovezi incontestabile, că haosul sufletesc actual, dominat de cel mai sălbatic materialism, a fost pregătit, urzit în taină şi deslănţuit la momentul oportun de perfida propagandă a Jidanului, cu ţinta precisă de a dărâma aşezăminte respectabile spre a se instala ca stăpîn printre ruine. Rusia ne oferă un tablou de o tragică eloquenţă.

Metodele întrebuinţate în curs de un veac sunt cele mai sus schiţate. Să examinăm pe fie-care în parte, în diferitele chestiuni, desbătute sub pretextul de a se face educaţia spiritului public de înaintea marelui răsboiu.

I. *Hipocrizia*. Toate teoriile sociale şi politice, vînturate de presa jidovită, după-ce au fost născocite de teoreticiani jidani, sau de creştini influenţaţi de maestri semiţi, toate aceste teorii au fost puse în circulaţie de către autori sau propagandişti, nu spre a se bucura de o aplicaţiune generală la toţi cetăţenii aceluiaşi stat; ci au fost inventate numai pentru uzul creştinilor.

Jidanii au evitat cu precauţiune să le aplice societăţii lor, pe care au ştiut să-o păstreze neamestecată cu a creştinilor, deşi au pretins şi obţinut toate drepturile civile şi politice ale acestora.

Câte-va exemple. Jidanii, ca autori şi propagandişti, au ameţit lumea, dornică de mai bine, cu *socialismul având drept ţintă desfiinţarea capitalismului şi ca mijloc de realizare lupta de clasă*. Acest răsboiu civil caută să-l deslănţue în societatea creştină: *dar nici de cum în a lor*. Jidanii cu toţii sunt solidari între ei, de la cea mai mizerabilă creatură galiţiană până la parvenitul miliardar din New-York: proletarii lor nu trebue şi nici nu se ridică contra capitaliştilor din neamul lor! Lupta de clasă este bună numai pentru goimi!

Jidanul propagă *internaţionalismul cu desfiinţarea deosebirilor între naţiuni*; dar pentru naţia lui cultivă cel mai habotnic simţ de conservare a unităţii etnice.

Jidanul propagă *ateismul pentru creştini;* dar pentru neamul lui este atât de credincios, în cât confundă religia părinţilor lui cu însăşi naţionalitatea, formând un tot inseparabil şi indestructibil.

Jidanii propagă în politică *regimul republican pentru alţii;* dar ei sînt în organizarea neamului lor atît de mult stăpîniţi de principiul monarhic, în cât nici astăzi nu le-a eşit din suflet, după 19 veacuri de „Diaspora", credinţa că unde-va într'un colţ al pământului, pe care sunt risipiţi, trăeşte în taină, cunoscut numai de „Inţelepţii Protocoalelor" aşa numitul Prinţ al Exilului, „Exilarhul", care-i conduce pe nevăzute până va sosi timpul să se aşeze în văzul tuturora pe tronul Sionului!

Jidanii au propagat pentru toată lumea, în cursul veacului trecut, *antimilitarismul,* spre a opri constituirea sau întărirea statelor naţionale; dar ei înţeleg să-şi îngrădească, prin toate mijloacele, coprinsul în care să se poată desvolta la maximum puterea naţiunii lor, şi anume: în Palestina cer sprijinul forţei militare a Marei Britanii; în Europa produc zilnic tentative de şantaj asupra naţiunilor cari îşi apără naţionalitatea, ameninţându-le cu forţa comprimantă a Ligii Naţiunilor, ce le stă la dispoziţie.

Mă opresc aici cu exemplele de practică a hipocriziei iudaice, aplicată societăţii creştine; şi te rog Domnule cititor, adună la-o-laltă toate aceste elemente disolvante: lupta de clasă, umanitarismul ucigător de naţionalitate, ateismul, teoria republicii în dezordine şi a statului lipsit de pavăza armatei; aruncă-le pe toate în arena vieţii publice asupra unei societăţi muncitoare, crèdule, dornică de mai bine; exploatează cu reacredinţă, toate acele principii falşe debitându-le muncitorimei, clasei de mijloc sau intelectualilor în fie-care zi dintr'un secol întreg prin intermediul presii, în conferinţe, întruniri, sau prin publicaţiuni prezentate cu tot aparatul ştiinţific impunător; şi prin ploaia de idei subversive trimete neîncetat săgeţile otrăvite ale urii de clasă, exploatând diferenţa între sărac şi bogat, între guvernat şi guvernant, între inferior şi superior pe scara ierarhiei militare; şi atunci Domnule cititor, vei înţelege cum o ceaţă deasă de rătăcire şi falşificare de amărăciune şi răsvrătire s'a coborît în sufletele celor mulţi, fecundând idei şi porniri, cari au dus la dărîmarea monarhiilor şi la întronarea bolşevismului, din care au profitat Jidanii în Europa zdruncinată de marele răsboiu.

II. *Confuziune în spirite*. De această tactică s'a folosit Jidanul secolului al XIX în materie de confesiuni, şi anume: a căutat să inducă lumea în eroare, ţintind a o face să creadă, că acolo, unde se produc manifestări de nemulţumiri contra lipitoarei iudaice, ar fi *nu* din cauza suferinţii adusă populaţiei prin camătă, prin alcool, prin exploatare sistematică pînă la sînge a creştinului, ci din cauza confesiunii mozaice. Şi ast-fel, încep invectivele aruncate cu furie: de „obscurantism", de reînvierea barbariei medievale, de intoleranţă religioasă incompatibilă cu progresul secolului. Fie-care cuvînt din cele ca exemple reproduse, conţine nu numai un sfruntat neadevăr ticluit cu intenţie, adică cu deplina conştiinţă a relei credinţe; dar o falşificare a istoriei veacului al XIX, din care analele popoarelor civilizate ne stau mărturie, că în nici o ţară, unde trăesc fiii aceluiaşi neam, deobiţi după confesiuni, nu s'a întîmplat în ultima sută de ani fricţiuni şi ciocniri din cauza credinţei religioase.

Denaturarea adevărului degenerează într'o bîrfire incalificabilă faţă de poporul român, care spre deosebire de popoarele Apusului, nici când în istoria lui, din fundul evului mediu pînă în zilele noastre, nu a cunoscut lupte din pricina intoleranţei religioase.

Atunci pentru-ce ignobila măsluire a adevărului? Pentru că meseria de cămătar, falit fraudulos, contrabandist, escroc, negustor de carne vie, mituitor, bîrfitor, trădător, revoluţionar, incendiator, comunist, bolşevic, pentru ca toate aceste aspecte, sub care operează fiii „neamului ales" în societatea goimilor, să fie cu prudenţă şi cu un văl de compătimire acoperite, iar Jidanul să se poată prezinta ca victimă a intoleranţei religioase. Această grosolană minciună o mai pun în circulaţie calomniatorii României întregite şi astă-zi!

Nu pentru-că vă închinaţi la tablele lui Moise, vă denunţăm opiniei publice, seminţie perfidă şi etern vrăjmaşă, ci pentru-că prin numărul

vostru crescând şi puterea mereu sporită ce aţi dobândit la noi, ameninţaţi să ne scoateţi afară din Casa naţiunii noastre, la a cărei clădire nu aţi contribuit nici cu un grănute de nisip.

Opera de producere a confuziunii în spirite a pătruns atât de temeinic până în cele mai înalte straturi ale societăţii europene, în cât cea mai elocventă dovadă o aflăm în tratatele de pace privitoare la reglementarea statului politic al României mici şi al României întregite, cari tratate au fost redactate cu clausa încetăţenirii în bloc a tuturor locuitorilor din ţară fără deosebire de confesiune. Ca şi cum România de la 1878 şi de la 1919 se temea de confesiunea mozaică şi nu de puterea distrugătoare a neamului lui Iuda!

III. Tăgăduirea unei realităţi istorice. Nimic nu indispune pe Jidanul modern mai mult, de cât ridicarea *chestiunii de rasă.*

Am în mână cartea profesorului iudeu, Ludvig Stein, intitulată *Einführung in die Soziologie*, München, 1921, în care autorul se străduește sub capitolul „Soziologie der Rasse" să convingă pe cititor, că noţiunea de *rasă* nu este decât un instrument de clasificare în sistemul ştiinţei moderne, în domeniul antropologiei. Deci noţiunea *rasă* serveşte numai la înlesnirea investigaţiunii ştiinţifice şi nimic mai mult. In ruptul capului Jidanul care apără cu sau fără conştiinţă — în acest din urmă caz din adâncul instinctului — interesele neamului său, nu vrea să recunoască pe faţă că *rasa este o realitate istorică*, şi deci ca atare a jucat un rol determinant în desfăşurarea vieţii omenirii. Pentru el nu a existat ciocniri de rase, nu au existat apropieri şi fuziuni de rase; el ca Jidan, nu admite a se face lumină în capul goimilor asupra acestui punct, pentru ca noi, cei de alt sânge şi alt ideal etic, să nu cum-va să descoperim vre-o deosebire, în virtutea căreia să începem a ţine pe Jidani la cuvenita distanţă.

Interesul specific iudaic orbeşte pe omul de ştiinţă semit, pe L. Stein în aşa măsură, în cât uită faptul, care îl desminte categoric, şi anume, pretenţia însă-şi a Jidovimei de a fi fost, de a fi şi de a rămâne „popor ales".

Dar această „alegere" adică selecţiune nu se realizează tocmai prin cultivarea rasei?

Care popor s'a păstrat mai curat în cursul veacurilor de cât Jidanii? Ei au înfiltrat, prin încuscriri calculate, sîngele lor în vinele altor popoare; dar prea puţin sînge strein a intrat în unitatea lor etnică. Aşa fiind, nici un neam nu a cultivat rasa mai mult ca naţiunea evree, de aceia s'a păstrat şi aşa curată.

Aşa dar, prin însă-şi existenţa istorică a Jidanilor se face dovada că noţiunea de „rasă", nu este un simplu mijloc de clasificare în câmpul vast a investigaţiilor şi a sistematizării ştiinţifice; *ci este o realitate pe care nu o poţi suprima din evoluţia omenirii.*

Atunci, pentru-ce tăgăduesc teoreticianii Jidani un fapt istoric incontestabil? *Pentru ca să nu ne trezim şi noi la exclusivismul lor de rasă, cu amarele-i consecinţe pentru neamul lui Iuda.* Ar urma să-i ţinem departe de comunitatea noastră ariană cum ne ţin ei departe de comunitatea lor iudaică; ar urma, din această justă reciprocitate, să-i alungăm din toate situaţiile şi din toate drepturile, în virtutea cărora ei au pătruns în toate fibrele fiinţei sufleteşti şi trupeşti a neamurilor ariene, *fără să fi renunţat la firea lor proprie*, în care noi nu am pătruns şi nu vom pătrunde, precum ne arată o experienţă de 20 de veacuri.

La această consecinţă logică şi conformă intereselor de regenerare a rasei ariene, va trebui să ajungă lumea creştină, după-ce se va fi curăţit atmosfera mentalităţii astă-zi iudaizate, înţelegând în fine, că a fost înşelată spre construi, cu braţe de robi, edificiul atotputerniciei lui Israel. După toate semnele vremii deşteptarea se înfăptueşte şi deci urmările nu mai pot întârzia:

pentru-că, *hipocriza metodei iudaizante* este pretutindeni astă-zi sus şi tare denunţată şi tot mai clar înţeleasă;

pentru-că, *confuziunea în spirite, urmărită de metoda iudaizantă* se limpezeşte prin antisemitismul general;

pentru-că, *tăgăduirea realităţii istorice a* **rasei** *preconizată de metoda iudaizantă* este în contradicţie cu întreaga evoluţie a istoriei omeneşti şi a istoriei lui Israel în special.

Puterea acestui neam duşmănos şi inasimilabil, întemeindu-se pe falşificarea mentalităţii ariene va rămâne fără sprijin odată ce desmeticirea celor amăgiţi se va fi produs şi atunci se va ivi ca o inexorabilă fatalitate prăbuşirea forţei iudaice aducând liniştita prosperitate a popoarelor creştine.

I. C. Cătuneanu.

Calvar şi Inviere

— Crâmpeie pascale —

O mână de maestru sculptor a încercat să toarne în forme metalice „Supraomul" lui Nietzsche. Un chip erculean, cu musculatura atletică, cu pumnii strânşi spasmodic, cu pieptul scos, poartă în faţă expresia orgoliului cu aere de triumf. Aleargă înspre piscul unui munte, iar sub picioare calcă nemilos flori, dobitoace şi „oameni", căci este „supraomul"... Insă o notă adânc omenească nu citim în ochii acestui simbol al omului mare, „Ubermensch", suferinţa.

Gândul ne sboară numai decât la „omul suferinţei", căruia *Pilat* i-a adresat eternele cuvinte „Ecce homo". Iată omul!, la Isus Cristos.

Paşii Lui divini ating pământul, pentruca pe urma lăsată în bruşul lutos să răsară miraculos florile binefacerei. Orbii văd, schiopii umblă, surzii aud, morţii învie, cei flămânziţi se satură, cei înlăcrimaţi sunt mângâiaţi, cei paşnici primesc filiaţia divină, cei curaţi cu inima văd pe Dumnezeu. „Pertransiit benefaciendo". Coliba săracului tresare, căci o caută oaspetele cerului şi blând bate Divinul la uşa inimei celui înecat de suspinul durerii: Când Dumnezeu e cu tine, cine e împotriva ta?... Valurile răscolite ale înfuriatelor mări se domolesc. Tigrii se fac mieluşei. Faţa lumii se înschimbă.

Răsplata? Ah, răsplata lumei ingrate! „Vulpile au vizuini, Fiul omului nu are unde să-şi plece capul... După osanalele intrării triumfale în Ierusalim, mulţimea se lasă sumuţată de farisei, arhierei şi cărturari, şi urlă ca o turmă de posedaţi: Noi lege avem şi după legea noastră trebue să moară! Răstigneşte-L, Răstigneşte-L!... Spini împletiţi în cunună I-se înfig adânc în cap, biciu nemilos îi taie corpul în vânătăi, picuri de sânge îi încruntă faţa senină. O haină de purpură I-se dă. O cruce grea I-se apasă pe umeri şi... El încet, încet urcă sus, tot mai sus, până'n vârful Golgotei. Piroane, oţet, fiere şi dispreţ. Tragedia Crucifixului! Calvarul lacrimilor însângerate! Faţa Lui purtând timbrul suveranităţii asupra morţii şi întreg cortegiul de patimi crude, cu priviri schinteietoare de forţă cerească, în-

mărmureşte pe Ahasver, Jidanul rătăcitor şi-l porneşte pe drumul pribegiei, până la a doua venire. O tu chip sublim al durerii, arată-te să te vedem. Invaţă-ne, că a fi om mare, supraom, nu însemnează a durmi între perne moi de mătase, a te plimba numai pe roze, a-ţi zgâi ochii, a-ţi umfla pieptul şi a călca peste cadavre, ci singur a stăpâni cu forţă suverană durerea, a purta cununa de spini, cu moartea pe moarte a călca.

Ludovic al 9-lea cel sfânt al Franţei când se înapoiază din luptele cruciate, întră în Paris desculţ şi fără coroană pe cap, în faţa nesfârşitei mulţimi, iar pe braţe poartă cununa de spini a Mântuitorului, adusă din Ierusalim, zicând: şi coroana de rege este grea, dar decât aceasta cu mult mai grea este cea de spini.

Şi iată profuziunea vieţii interiorizate în veritabila concepţie creştină. In întunericul de plumb al jalei Calvarului, întrevine mâna Dumnezeirei şi se ordonă, „Fiat lux!“: Prin lacrimi de cristal stărue zorile Invierei Creştine. Cristos crucificatul triumfă asupra Iadului. Sub pasul Lui sigur de stăpân al morţii şi vieţii, se stâng precum se stinge fumul, se topesc precum se topeşte ceara de faţa focului, toate puterile întunericului.

Din cununa de spini ca prin farmec se ţese cunună nouă de raze strălucitoare mai mult decât toate strălucirile diamantelor pământului, din bezna groasă a Calvarului răsare miraculos aureola „sclipirilor de schimbare la faţă“ de pe muntele Taborului, pe cari nu sunt în stare să le privească apostolii. Cristos din morţi a înviat.

In faţa acestui Cristos, care înainte de a fi veacurile, era din eternitate, şi va fi până în vecie, ca alfa şi omega, Dumnezeu Atotstăpânitorul, se pleacă şi flamura „Ligii Apărării Naţionale Creştine.“ Cristos al nostru cu adevărat a înviat. Acesta e consemnul nostru. Gloria celestă a Invierei pentru noi Ligiştii este o logică de oţel a istoriei. După Calvar Invierea. Invierea din morţi cu adevărat, nu în senz simbolic, de pervertire istorică.

Şi câţi se mai plimbă încă având rostul îngăimăcit şi sufletul îndoit, prin noaptea nedesluşită a Calvarului. Desnădăjduiţi ca tinerii, cari mergeau înspre Emaus, povestind de tragedia Maestrului Isus, uitaţi total de posibilitatea miracolului Invierei! Suflet, Nemurire, Inviere, Eternitate cu tot supraomenescul legat de ele, rămân pentru multe capete, altfel luminate şi poate de bună credinţă, mistere nepătrunse, împotriva cărora caută să-şi formuleze arsenal întreg de arme „ştiinţifice“.

Hermann *Keyserling* admite cerinţele religiei şi ale moralei, însă numai cu preţul renunţării acestora la supraomenesc, şi revenirei la purul omenesc, empiric.

Despuiarea creştinismului de majestosul fast supranatural, adevărata mândrie şi forţă de viaţă a concepţiei creştine, şi reducerea lui la o latură pur omenească de nuanţă socială, şi-o ia în program un *Saint-Simon*, făuritorul noţiunii bizare de „noul creştinism“.

Din acest nou „creştinism“ face August Comte „cultul umanităţii“.

Aceluiaş „nou creştinism“, se închină la noi dl P. P. *Negulescu*, fără să cunoască, ce a fost „vechiul creştinism“, pe nedrept taxat de dsa „cult de forme hieratice, rămăşite împietrite ale altor veacuri, fără nici o legătură „cu nevoile sufleteşti ale prezentului“.

Kantianii „critici“ luptă cu vehementă împotriva „dogmatismului necritic“. Şi câţi filosofi ai zilelor noastre se pot smulge din ghiarele sugestivelor categorii canţiane!

Psihologi de elită ai zilelor noastre, după vorba lui *Lange*, vreau să cultive o psihologie fără „psyche“. Totul este evoluţie dela dobitoc la om. Chiar statura dreaptă a omului s'a ajuns abia după crâncene încordări ale primitivului pitecantrop, ca un fel de „anticipare a organismului omenesc“, prin care a izbutit la urma urmelor să se formeze „simţirea eului“. Dl *C. Rădulescu-Motru* dovedeşte susţinerea că omul original umbla în 4 picioare, zicând: „Urmele vechei staturi orizontale se mai văd încă şi astăzi în conformaţia scheletului cu care se nasc unii sălbatici, precum şi în mersul deabuşelea pe care îl au toţi copiii până la vârsta de un an . . . Omul de astăzi recapitulează istoria întregii omeniri“ . . .

Deşi cu o vechime aproape bimilenară, bietul creştinism cu frontul său generic religios şi mistic, mereu e compătimit până la emoţionante lacrimi. Astfel mai nou în „Adevărul literar“ *dl I. Teodorescu* crede a se putea ajunge „până la nefiinţa însăşi a creştinismului“, rămânând doar latura sa socială, ca singură cale de a mai mântui ceva din el, precum „faimosul“ papă *Leo 13.* întrevăzuse, scriind clasica enciclică „Rerum Novarum“. Ce fericire pentru concepţia creştină, că se găsesc încă suflete generoase, cari să-i deschidă uşiţa de scăpare.

Ori cred unii, că pot *să intre* în şirul luptătorilor ligişti pentru Cristos, fără să creadă în Cristos — Dumnezeul adevărat?! Ori pot *să iasă* din Ligă călcând neruşinat pe jurământul depus în faţa altarelor?! şi una şi alta însemnează a fi pe jumătate luptător, obsedat de întunericul negru al Calvarului. Aceşti lamentabili indivizi rătăciţi, prin inconştienţă sau prin imbecilitate senilă, sub cutele unui stindard pe care nu îl cunosc, sunt sisifii şi tantalii, cărora nu li este dat — datorită perspectivei lor posomorâte — să vadă sublimul de feerie cerească al miracolului creştin:

Cristos a înviat!

Prof. T. Malai.

Şiretenia semită

A înşela şi a striga „ghivalt“ este veche şi probată tactică evreiască, mai ales de când „anumita presă“ înfluenţează opinia publică mondială şi de când evreimea s'a cocoţat la conducerea social-democraţiei internaţionale.

Jidanii din toate ideile până şi din religie au făcut şi fac afaceri. Invârtelile unesc pe toţi fiii lui Israel, fie ei mascaţi ca social-democraţi, fie ei bancheri.

Chestia evreiască şi minoritarismul sunt cuiul lui Pepelea în mâinile capitalismului cămătar evreiesc, peste tot. De ce le merge mai bine Evreilor şi au mai bune perspective de stăpânire în viitor, de aceia „ghivaltul“ e mai puternic, protestele curg torente, iar calomniile spumegă cu furie.

Injurarea României, de când facem şi noi propagandă externă prin presă şi reagăm la scandalul interesat al evreilor parazitari, devine o bună afacere: unii ne insultă şi alţii ne i-au apărarea pentru franci. Ne menajează, ca pe infanţi, pentrucă nici politica, nici organizaţia noastră ca stat, nici legile, nici administraţia, nici opinia noastră publică, ba chiar nici antisemitismul nostru nu e serios.

Parazitarii au simţul realităţii desvoltat. Ei văd slăbiciunile organismului nostru naţional — şi de aceia

îl atacă şi năpădesc dinspre toate graniţele. Azi, mâine devenim pământul făgăduinţei. Basarabia, Moldova, Bucovina, Maramureşul şi Bihorul — mai bine ca jumătate din corpul ţării, e monopolul exploatării jidoveşti. Pe deasupra vin oraşele. Exploatările pădurilor au deschis drumul puvoiului de paraziţi spre Valea Mureşului în inima Ardealului; iar Topliţa, satul de naştere al Patriarhului, e ca Borşa ori Vişauăle Maramureşului, o mică Palestină. Nicăiri în lume, Evreii nu au o situaţie mai bună ca în România şi nicăiri şi nici când în istorie nu au atins atari progrese în aşa scurt timp.

Mediul viciat, prin politicianism şi prin moravurile fanariote — au mijlocit fericita validitare evreiască şi nenorocirea naţiunei noastre.

In România au aflat mediul cel mai favorabil. Corupţia devenită sistem de guvernare şi îmbogăţire pentru politicianismul parazitar — care a îndulcit autocratismul aspru rusesc, la noi în era anarhiei administrative şi a libertinajului deşănţat, parazitismul evreesc înfrăţit în interese cu cel fanariot şi cu morala bancocraţiei feudale a cucerit situaţia conducătoare în oraşe, industrie, comerţ şi finanţe. *Pe creştini corupţia îi distruge, pe parazitari îi ridică* şi morbiditatea organismului în descompunere le creşte puterea, le alimentează vitalitatea şi progresul. „Francii" sunt puterea evreilor, francii le creiază mediul priincios, francii le leagă şi desleagă toate, le fac dreptate, le dau puterea, mărirea, domnirea şi onorurile. Până când evreul nu-şi preface mediul potrivit scopurilor sale nu se prinde de nimica, căci la lumină în luptă dreaptă nu se poate măsura cu băştinaşii. Politica, administraţia şi corupţia — îi creiază mediul de îmbogăţire. La noi acesta e gata, l'a primit din era fanariotă pregătit cu oraşe streine ca mentalitate, cu pătură socială suprapusă parazitară şi duşmană claselor producătoare mai ales ţărănimei, cu lux ameţitor la clasa conducătoare, care numai din venite necurate se poate menţinea şi mai ales cu o ţărănime incultă, lipsită de conducători devotaţi, desorganizată, demoralizată prin alcool, politică şi corupţie — fatalistă, căreia până şi organizaţia serioasă bisericească îi lipseşte.

De sine înţeles că parazitismul prin politică a demoralizat clerul, l'a inficiat prin materialism egocentric, l'a expropiat dela conducerea poporului, după ce ceilalţi conducători ai satelor i-a etatizat şi supus partidelor. Spiritul păgân operează distrugerea bisericei şi prin ea a credinţei idealiste. Politicianiştii stau în fruntea iconoclaştilor. Iacă, cauzele repedei evoluţii a parazitismului şi şansele pentru viitor.

Tabloul nu e înbucurător, mai ales dacă ne gândim, că acest mediu va fi acaparat şi perpetuat de finanţa parazitară internaţională şi că democraţia noastră se află abia în faşe, desbinată, condusă de nas şi iluzionată când statornic e păcălită prin manevre şi intrigi.

Să vedem în practică cum se înfăţişează problema evreiască în Maramureşul pe care îl cunosc. Sub regimul unguresc era o *carantină sanitară*, Evreii nu se puteau aşeza liber. Azi cum însuşi dl O. Goga recunoaşte, la noi şi în Bihor numărul indizerabililor este binişor peste 60.000 suflete. Erau observaţi pe lângă o jandarmerie excelentă de de o şi mai bună poliţie de frontieră, cămătăria era persecutată din oficiu, interesele erau limitate la 8 %, cooperativele, băncile poporale erau bogat sprijinite de către stat, intervenţionalismul luminat îşi producea roadele sale. *Azi cămătăria e liberă la sate*, pe săptămână se ia 3 % — reforma agrară a dat greş, dreptatea socială nu s'a înfăptuit şi în regiunea de munţi au scăpat de expropriere 106.606 jug. cad. Moşiile mari ale evreilor şi renegaţilor a căror ocupaţiune principală nu este agricultura şi au folosit moşiile pentru exploatarea parazitară a ţăranilor. Românul a ajuns robul oilor, evreii le mulg, ţăranul le ţine. La Com. Agrar în Bucureşti — evreii au avut tot dreptul, pentrucă ei abia au găsit modul să-şi validiteze interesele. Toţi evreii emigraţi în Palestina — s'au reîntors în Maramureş. Românii au rămas cu buzele umflate, în loc să li se înfiinţeze păduri şi păşuni comunale pentru alimentarea industriei casnice şi creşterea vitelor, principalele resurse de traiu; li se jefuesc prin regregări frauduloase pădurile şi păşunile moşneneşti avute, ca composesorate în favorul veneticilor; codrul cruţat de săcure îl exploatează streinii şi românii butinari şi plutaşi sunt robii moderni, iobagii evreilor. Familia Groedel a scos'o din Maramureş încă în anul 1900 guvernul lui Szél Kálmán, ca să revină în anul 1926 la Sighet după cointeresare la afaceri cu Conu Alecu Constantinescu, ca să finanţeze jaful composesoratelor, să patroneze afacerile evreilor şi să săcătuiască codrul. *Stăm mai rău ca în Galiţia,* de unde „Katzapesii", evreii alungaţi din Rusia, şi Kazarii, evreii ruşi năvălesc în leagănul voivozilor descălecători de ţară. Liberalii s'au asociat, cu renegaţii şi spuma administraţiei blăstămate tiszaiste înghesuită de evrei şi gata la ori şi ce trădare pentru bani. In plasa Vişău *notarul public e Evreu, judecătorul ungur, şefii ocoalelor silvice din Vişău iarăşi unguri.* Totul s'a făcut că Constantinescu-Groedel să se poată cât de bine validita iar deposedarea Românilor să fie cât mai efectivă.

După planul de împărţire al composesoratului Vişăul de sus, aprobat şi de Curtea de Apel Oradea-Mare, la Casaţie dos. 4099/1926 din 24 mii jug. cad. pădure Românii moşneni nobili ar primi, 1493 familii 1323 jug. cad, în comunitate; evreii cu complicii lor şi Statul, cam 92 inşi ar lua restul, cu care ar ieşi din comunitatea composesorală. Între cei 92 din 8500 jug. cad. clasificate, Românii iau 685 jug. cad. clasificate tufiş cl. XVI, XVII şi XVIII care să raportează la suprafeţele luate de Groedel şi evrei 1 la 26, 1 la 40 şi 1 la 80! *Deci nimica.* In era R. A. şi a dreptăţii sociale, evreii scutiţi de expropriere se împământenesc în moşia lui Bogdan Vodă descălecătorul. Evreii se laudă că pentru şedinţa din 6 Mai au deja *referatul lor favorabil.* Vom vedea puterea lor: Dar înjură România, o calomniază şi sabotează, căci „Wer schimpft der Kauft!"

Dr. Vasile Filipciuc.

Revista „ÎNFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ" cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Invierei Mântuitorului, ţine să aducă pe această cale toate urările de bine cititorilor săi şi tuturor celor cu dragoste de ţară.

Increzători în viitorul ce ne surâde, rugăm Pronia Cerească ca în mijlocul atmosferei purificatoare a serbărilor pascale, să-şi reverse asupra celor ce stau de veghe, tot harul ei, dându-le noi puteri în lupta mare pentru desrobirea ogorului strămoşesc din ghiarele jidovimei parazitare.

„I. R."

Să ne strângem rândurile

Generaţia tânără are pretenţia că deţine monopolul patriotismului.

Afirmaţia nu pare riscată nici pentru acel ce a observat cu atenţie, modul de a se manifesta colectiv al diverselor categorii de cetăţeni, nici pentru acel ce judecă cu imparţialitate decadentismul balcanic al vieţei noastre publice.

In mijlocul frământărilor sociale din epoca post-belică, studenţimea era un regenerator puternic, era mai bine zis legatarul testamentar ce trebuia ca prin autoritatea-i morală neştirbită, să îndeplinească actul de ultima voinţă al celor ce nu vedeau realizarea supremului ideal decât în formula fericit concretizată: *„România a Românilor“*.

Şi pentru realizarea acestui imperativ, reclamat de interesul neamului primejduit în însăşi existenţa lui, studenţimea Universitară din România întregită, ridică, conştientă de rostul ei în zile hotărâtoare, drapelul ce ar fi trebuit să ducă la isbândă pe legionarii ce-şi aleseră ca simbol: străvechiul semn al pământului dacic.

Din coloanele revistei noastre, cititorul a luat cunoştiinţă zi de zi de evenimentele petrecute, a fost pus în curent cu tot ce a insemnat pentru student bucurie sau necaz, dar mai ales a putut să observe şi asta ca o consecinţă a obiectivităţii noastre, diversele etape parcurse, ce marcau fie început, fie sfârşit de epocă în mişcarea studenţească. Entuziasmul din 1922 a scăzut simţitor.

Barometrul mişcării arată depresiune cu repercursiuni destul de importante asupra mişcării studenţeşti, care avea în faza incipientă caracterul unei mişcări de masse. Conservatoare prin tradiţie — fără a exclude ideia de progres în sens naţional — studenţimea română creştină, nu putea să lupte decât având înscrisă ca prin punct programatic: *ideia naţionalistă creştină.*

Aceasta idee a fost mai mult decât oricare alta: *măsura caracterelor* şi *eroismului lor.*

Mai mult decât alte idei — pentrucă aceasta implică, în împrejurările noastre: *sacrificiul*, mergând până la jertfirea de sine. De aceasta însă nu sunt capabili decât *acei aleşi*, cărora le este dat să se ridice mai presus de pornirile egoismului lor: *prea puţini.*

Ceilalţi, dacă s'au ridicat un moment, în sferele ideale — purtaţi pe aripile entuziasmului, poate al vârstei lor tinere — se cad pe pământ şi unii aşa de jos, încât, se uită în sus şi nu le vine să creadă că au fost ei acolo.

Avem atâtea exemple.

Pe câţi nu i-a ispitit avântul acestei idei şi câţi au rămas? Au rămas *caracterele* şi dintre aceştia s'au ales unii, *eroii.* — (citat: A. C. Cuza).

O explicaţie mai amplă asupra celor de mai sus nu-şi are rostul, ele referindu-se la fapte concrete cunoscute de noi toţi.

Studenţimea însă care a militat această idee, prin sacrificiul făcut în repeţite rânduri stă la antipodul partidelor politice ce au obrazul fardat cu fals patriotism.

Şi când unica preocupare a celor ce vor precipita dezastruos un neam în prăpastie, este căpătuială, când totul se reduce la interesul personal, fără frica de a fi desminţiţi, o putem spune că noţiunea de student s'a confundat cu aceia de patriot, în accepţia nesusceptibilă de interpretări a cuvântului.

Au pornit pe drumul calvarului aproape toţi studenţii celor patru Universităţi.

Au rămas relativ puţin la postul de onoare şi asta fiindcă după cum am spus-o mai sus ideia căreia i-am închinat sbuciumul vieţei noastre pretinde neprecupeţite jertfe.

Au rămas puţini şi dacă acum când primejdia e mai mare ca oricând, ne găsim în plină desolidarizare şi nu vrem să înţelegem că trebuieşte să fim cu toţii una, apoi mâine când mişcarea ce avea de scop desrobirea culturală şi economică a unui neam, nu va mai avea răsunetul şi aureola trecutului, acei ce au luat parte efectiv la ea, vor purta întreaga răspundere şi se vor face pasibili de rigorile codului luptei naţionale.

Au oare nu noi spuneam mai acum câteva luni că studenţimea e desprinsă de tot ce e tendinţă de afirmare şi aspiraţie de arivism?

Nu noi eram acei ce înfieram cu toată energia personalismul sec?

După câte îmi reamintesc în măestrite fraze, făceam profesii de credinţă integral antipoliticianiste, pentru ca azi în sânul nostru să inaugurăm sisteme ce vădesc mentalitate de partid, mentalitate insană care va face să sălăşluiască permanent între noi duhul dihoniei în veci dezagregante. Noi tinerii punem, mai presus de interesele celor ce ne-au acordat unanimă încredere, simple chestiuni de ordin pur personal.

Ne divizăm în tabere ce au acelaş ideal, tabere ce au subjugat însă ţinta urmărită veleităţilor puerile, tabere ce din cauza infantilismului nostru prelungit în faţa problemelor vitale de stat, nu mai pot merge pe drumul comun dar pe care plecaserăm împreună. Acum când cererile noastre juste, expresie fidelă a unor suferinţe îndelungate, sunt sortite dosarelor prăfuite ale departamentelor, acum când pentru faptul că am avut curajul de a cere soluţionarea revendicărilor noastre formulate într'un memoriu, aprobat de un congres general studenţesc, când *un ministru filosof* ne taxează ca *„minori la vârstă şi minte“*, noi ne pierdem timpul discutând scindarea corespondenţei şi a altor fleacuri ce sunt însă demult perfect statuate.

Unde mai este seriozitatea noastră? Cum o am mai putea realiza în mod onorabil greaua misiune ce ni-s'a încredinţat de către acei ce şi-au pus toate speranţele în noi? Iată o întrebare pe care ţi-o pui şi al cărui răspuns nu-l găseşti, dacă ţii seama de situaţia de azi.

Neamul acesta însă are prea multă putere de viaţă şi cu puţin efort obţine, — istoria e o dovadă — maximum de realizări. Puţini au rămas: *caracterele* din mijlocul cărora s'au ales *eroii.* Aceştia au datoria pentru a nu fi puşi mâine la stâlpul infamiei, să-şi dea mâna şi trecând peste micile incoveniente de ordin personal să purceadă la inaugurarea unei activităţi rodnice care să facă cinste studenţimei române.

Tineretul care are urechea plecată la geamătul de durere al poporului român, tineretul în al cărui suflet vibrează iubirea de patrie, trebuie să reprezinte entuziast credinţa în destinele acestui popor. In preajma învierei celui ce s'a sacrificat pentru triumful credinţei sale mântuitoare deşi era Dumnezeu, studentul muritor nedesmінţind speranţa dârză ce s'a pus în el si pentru a fi util societăţii, trebuieşte s'o curme cu sterilele discuţii de duc la desbinare, să treacă peste fricţiunile inerente vârstei cari pot fi evitate din orice parte cu o minimă bunăvoinţă.

Să ne strângem rândurile pentru a face zid de granit în jurul stea-

gului ce simbolizează tot trecutul vitejesc al acestei încercate ţări, să ne strângem din nou rândurile căci orizontul politic se înroşeşte.

Reînvieze în sufletul nostru scânteia focului sfânt ce ne-a încălzit în luptă, renască curată dorinţa de a colabora cu sufletele unite într'un tot pentru ca în faţa exemplului de abnegaţie sublimă a celui ce s'a dat morţii pentru a-şi sfinţi credinţa, să putem rosti din adâncul convingerii noastre, un plin de chezăşie pentru viitor:

Christos a înviat.

Victor Medrea

Reînvierea

Fraţilor Români! Suntem în primăvara învierii Neamului românesc. O lume de minciuni, de asupriri şi de răutăţi s'a prăbuşit deodată, cu împărăţia pajurei cu două capete şi a curţei absolutismului rusesc. Noi suntem inconştienţi, dar stăm pe pragul unei ere noi de reînoiri sociale, a întregului neam omenesc. Această eră nouă de reînoiri şi prefaceri, zace *în mâna ta poporule român!* Vai de tine, dacă tu nu eşti conştiu de misiunea care o ai, şi laşi ca străinul să-ţi conducă soarta ta! Ferice de tine, dacă tu o cunoşti această misiune şi o împlineşti cu sfinţenie!

O mână de oligarhi şi demagogi ambiţioşi, împărţindu-se în mai multe partide, fiecare din ei dând mâna cu duşmanii seculari ai neamului nostru, duc neamul şi patria încetul, dar sigur, spre pieire.

De nouă ani de zile se bat, se sfădesc şi se înjură, ca la uşa cortului; dar pentru poporul de rând n'au făcut nimic pozitiv.

Cu vorbe goale, proecte de legi, creaţiuni de comitete şi consilii, cari rămân numai pe hârtie, sau întrunindu-se se sfădesc, se, stăpâneşte, dar nu progresează neamul.

E o crimă contra statului şi a neamului românesc, când cei ce conduc destinul naţiunii noastre, preferă interesele de partid, ambiţia şi îngâmfarea personală celor generale ale statului şi neamului.

Se cheamă „partid liberal" dar este conservator, oligarhic şi de un despotism reacţionar.

„Partid Naţional" dar este internaţional; iar cel „Ţărănesc" e contra progresului ţăranului român. „Partidul Poporului" numai la popor nu se gândeşte; ba din contră, dări grele îl apasă, produsele lor se vând pe nimic; iar ceea ce cumpără plătesc cu bani grei şi astfel ajunge cea mai viguroasă majoritate a poporului la sapă de lemn.

Cât timp ne vom lăsa conduşi de fraze, orbiţi de ambiţii personale şi nu vom urmări faptele acestor demagogi, selecţionându-i, lăsând la conducerea statului oameni la locul lor, nu vom ajunge la creangă verde.

Nici un partid nu este în stare să înlăture starea în care se află România. România este condusă de oameni învechiţi şi cu idei ruginite. Trebue să răsară oameni noi într'un stat nou, cu idei noi, cari să organizeze şi să pună statul pe o temelie modernă. Stat nou, idei noui, oameni noi (nu compromişi) cari trebuesc organizaţi şi cărora le trebue idei mântuitoare, cari trebuesc semănate pentru a crea alte idealuri, alte concepţii de viaţă, neam şi stat, în care să se simtă mai fericiţi.

S'a creat „Liga Apărării Naţionale Creştine", care face apel la toţi bunii Români să se consolideze în jurul ei. Aceasta are de scop salvarea patriei şi reînvierea neamului românesc.

Noi aceşti grupaţi în jurul acestei reviste avem mai întâi în vedere interesele generale ale Patriei, salvarea neamului prin reorganizare şi reforme radicale a tuturor legilor după cari se stăpâneşte un stat.

Fraţi Români! Nu staţi indiferenţi acum tocmai când celelalte state şi neamuri se consolidează şi progresează; iar partidele noastre se sfădesc şi se urăsc între olaltă. Noi nu urâm pe nimeni, decât ne iubim neamul, mai presus de cât ori şi ce în lume. Voim reînvierea acestui neam, la ceea ce i-se cuvine, jucându-şi rolul adevărat între popoarele lumii.

Prof. Dr. S. Fâşcu.

Constatări alarmante

Spune-mi ce ziare citeşti
Ca să-ţi spun că cine eşti.

Există pretutindeni unde a pătruns microbul iudaic o presă care la noi a fost numită *„anumita presă"*, iar în celelalte ţări *„presa revolver"*. Rolul acestei prese, scrisă de către credincioşii ai briceagului botezător, în limba poporului dominant *politiceşte* e bine precizat: e un rol distructiv. Caută prin orice mijloace (scopul mârşav scuză mijloacele mârşave) să arunce cu noroiu, din hârdaele ce le stau la dispoziţie, în orice autoritate civilă şi militară şi în genere creştină.

E presa jidovită 1), care la noi îşi are palatul în vestita stradă a Sărindarului unde-şi găsesc adăpost toţi banditii condeiului, fiind păziţi împotriva reacţiunei bunului simţ de către poliţia românească.

E presa în coloanele căruia găseşti întreg arsenalul de minciuni şi calomnii, cu cari este înzestrat din abundenţă „neamul ales"; în care nu e scutită biserica şi nici Coroana de cele mai grosolane injurii, conformându-se Cap. XIV din „Protocoale", care le spune: *Noi trebue să dristrugem toate credinţele"*, iar pe de altă parte, glorificându-se pe cealaltă pagină atentatele şi comploturile organizate între şi înafara graniţelor ţărei.

E cea mai puternică armă de care dispune jidovimea de pe glob, pentru dezorientarea spiritelor, pentru producerea panicei, aţâţarea maselor şi inebunirea opiniei publice.

Jidanii şi-au dat seama de ce înseamnă să ai în stăpânire presa mondială, şi o stăpânesc. Datele ne dovedesc acest lucru.

Cu ajutorul acestei puteri, *tac* tot ce nu le convine şi *urlă* tot ce ar putea să compromită şi să clatine autoritatea şi încrederea în cinstea conducătorilor popoarelor creştine.

A trebuit să treacă un timp destul de îndelungat până s'a constatat că *„Jidanii au ajuns la dominaţia lumii* (şi aceasta n'o mai contestă nimeni astăzi), *prin finanţa internaţională, prin francmasonerie, prin Liga Naţiunilor şi prin presă,"* şi va mai trece, poate, încă şi mai mult până când popoarele creştine îşi vor da seama de această dominaţie iudaică.

Pe zi ce trece însă puterea jidovească se întăreşte şi păianjenul în care sunt prinse toate statele creştine şi în primul rând conducătorii

1) „O publicaţie lucrează într'un spirit jidovit fără să aibă redactori semiţi, atunci când arată complezanţă faţă de problema rasei semite şi când neglijează chestiunile palpitante ale neamului ale cărui interese pretinde că le reprezintă." — I. C. Cătuneanu. — Rev. Înfrăţirea Românească I—15 Oct. 1926.

lor, creşte, ameninţând cu realizarea unei împărăţii jidoveşti, făgăduite lor prin legământ de Jehova. (Se ştie că Jidanii încheie contracte şi cu Dumnezeu.)

Afară de această presă, care n'are curajul să-şi pună firma naşterii şi care abuzează de legea schimbării numelui din Brauenstein în Brătianu şi din Bercovici în Barcianu, mai este presa „cuşer", presă pronunţat jidovească, care declară fătiş că luptă pentru interesele *naţiunii* jidoveşti. O parte e scrisă în idiş, iar o parte în limba care le convine, mai adesea în nemţeşte. Numărul acestor ziare variază şi este un semn după care putem constata adâncimea la care a pătruns microbul.

Un fapt este sigur: că acolo unde presa jidovească a ajuns să întreacă pe cea creştină, avem de a face cu o situaţie care necesită măsuri radicale pentru a opri din vreme cangrenarea a tot ce a mai rămas sănătos.

*

Intr'o carte apărută la 1900 în Budapesta,[1]) al cărei autor se pare a fi Ungur, pentrucă spune în primele rânduri: „ca Ungur mie îmi este mai scumpă decât orice patria şi neamul", găsim o serie de date statistice referitoare la situaţia presei din Budapesta, din acel an, în urma cărui fapt, putem într'adevăr exclama împreună cu istoricul: *„Judaei perdiderunt Hungariam!"*

Autorul ne spune: „Ungaria de aztăzi este pe de-a-întregul jidovită. Jidovită este politica domniei liberale de aztăzi (o altfel de politică liberală în înţelesul modern al cuvântului, nu există); jidovit e comerţul şi comunicaţia, jidovită e industria şi întreaga economie naţională; jidovit e corpul advocaţial şi medical; jidovită e arta şi ştiinţa; *jidovită e presa*", şi pentru a ne demonstra această ultimă constatare dureroasă pentru orice creştin, ne desvălue o serie de cifre, pe cari ne permitem să le reproducem, pentrucă numai aşa vom afla una din cauzele cari au contribuit la distrugerea fostului regat unguresc, care s'a lăsat prea mult încrezut în sinceritatea „compatrioţilor" jidani, unelte mârşave pentru oprimarea Românilor ardeleni.[2])

In anul 1900 erau în Budapesta din 25 cotidiane, *2 creştine, 9 jidovite* (anumita presă) şi *14 curat jidoveşti.* Deci faţă de 2 cotidiane creştine, erau 23 organe prin cari se pervertia şi se falşifica opinia pbblică, formându-o într'o anumită direcţie.

Aceste ziare erau conduse de *Iulian Weiss, Izidor Barna (Braun), Max Falk* şi alţi tovarăşi de ai acelora, cari şi-au obţinut cetăţenia la Versailles.

Erau tot în Budapesta, în acel an, 22 reviste politice săptămânale, dintre cari *4 creştine, 11 jidovite şi 7 jidoveşti.* Deci 4 faţă 18.

Erau 38 reviste săptămânale, dintre cari *4 creştine, 19 jidovite şi 15 curat jidoveşti. Deci 4 faţă de 34.*

Erau 17 reviste pedagogice, dintre cari 3 creştine, 10 jidovite şi 4 curat jidoveşti. Deci *3 faţă de 14.*

Din 6 reviste pentru tineret, 5 erau jidovite.

Din 15 foi umoristice (pornografice), *una era creştină, 5 jidovite, şi 9 jidoveşti.* Şi aici este bine să ne oprim puţin şi să vedem că jidanii execută în tocmai poruncile „Protocoalelor", cari le dictează să lucreze pentru coruperea tineretului creştin, pervertindu-i simţul moral şi stricând în sufletul lui orice gând curat şi cinstit. (Cap. IX şi XVI.)

Din 32 publicaţii juridice, 9 erau în mâni jidoveşti.

Din 27 publicaţii de medicină şi veterinară, 12 erau în mâni jidoveşti.

Din publicaţiile financiare şi economice, *47 erau în mâni jidoveşti.*

Din 40 de întreprinderi de editură, 30 erau jidovite şi jidoveşti. Din 60 de librării, *40 erau de jidoveşti.*

Erau 38 foi săptămânele din cari numai 6 erau creştine şi restul de 32 erau jidoveşti.

Din 137 tipografii, 103 erau pe mâni jidoveşti.

Din 32 litografii, 22 erau jidoveşti.

Din 125 legători de cărţi, 61 erau Jidani şi în sfârşit *din 12 birouri pe corespondenţă, 11 erau jidoveşti.*

Politica „Protocoalelor" se aplică în tocmai, întru cât în Cap. XII, găsim: *„Nimic nu va putea fi adus la cunoştinţa lumii fără supravegherea noastră"* şi acest lucru se întâmplă în bună parte încă şi azi, pentrucă spun chiar ei, imediat după aceasta:

„Acest rezultat e deja atins din zilele noastre, prin faptul că toate ştirile şi noutăţile sunt primite de către mai multe agenţii, care le adună din toate părţile lumii."

Că ce va fi peste câţi-va ani, nu e greu prevăzut şi nici de prezis. Trebue să fie cineva sau neghiob sau să priviască întâmplările lumii prin sticla colorată a ochelarilor puşi pe nas de Jidani. De altfel o declară ei, spunând: „Aceste agenţii vor fi atunci *fără deosebire numai ale noastre şi nu vor da în vileag decât aceea ce le vom îngădui noi.*"

La sfârşitul citatei cărţi, ni se arată că din 1238 membri din trei asociaţii de presă, sunt *648 creştini şi 590 Jidani.*

Deci 52.34% creştini şi 47.66% Jidani.

Aceste cifre, cari dau de gândit, nu mai au lipsă de nici un comentariu.

Cartea se termină cu 2 întrebări, pe cari le lăsăm şi noi dehchise: 1. Pentru ce presa ungurească este jidovită? şi 2. Trebue ea să rămână jidovită?

Acestea sunt constatările pe cari le-a făcut un Ungur, acum 27 ani, prevăzând sfârşitul şi dezastrul patriei sale.

Ungurii de astăzi însă, se pare că n'au tras nici o învăţătură din trecutul nu prea îndepărtat. Ne face să credem acest lucru, faptul că şi astăzi *presa ungurească din Ardeal este sub conducerea aproape exclusivă a Jidanilor.*

Să cerceteze creştinul de bună credinţă redacţia ziarului *„Keleti Ujság"* din Cluj [1]) şi va găsi pe Dr. Farkas Mauriţiu (în româneşte Lupu, iar în nemţeşte Wolff), pe dr. Hecht Richárd, pe Weisz Alex. şi alţi vre-o câţi-va indivizi jidani de *„pur sang"*. Cei câţi-va ziarişti Unguri, cari au dat ziarului un caracter unguresc, au fost siliţi să părăsească redacţia ziarului.

La fel este Ziarul „Ujság" încăput aproape pe mânile jidanilor.

„Uj Kelet" e organul jidanilor sionişti, condus de Tivadar Fischer, Léb Ödön şi alţi vre-o 8 inşi de aceeaş rasă.

Nici chiar *„Ellenzék"* n'a scăpat de acapararea Jidanilor.

Nu mai puţin rău se prezintă situaţia presei la Timişoara, unde găsim „Temesvári Hirlap," condusă de jidanul Samuil Ligheti, „Temesvarer Zeitung," „Temesvarer Volksblatt", „Toll és Tőr", cari iarăş toate sunt sub conducerea ocultă a Jidanilor travestiţi sub haina ungurească. La fel este situaţia la Oradea şi în oricare din capitatele judeţelor din Ardeal.

Dar, din nefericire, nici presa ro-

---

[1]) Ungarns verjudete Presse von * * * Budapesta 1900. Bucherverlag „Havas"

[2]) Vezi „Cuvinte Adevărate" de I. C. Cătuneanu, artic. „Din influenţa nefastă a Jidanilor", pg. 27 şi următ.

[1]) Aceste date sunt luate din artic. d-lui Prof. I. C. Cătuneanu, „Presa minoritară" apărut în rev. Inf. Românească" din 1—15 Oct. 1926.

mânească nu se găseşte într'o situaţie mai fericită. Avem în capitală, cunoscuta „anumită presă" între cari citâm: Adevărul, Aurora, Dimineaţa, Lupta, Politica, Socialismul, Gazeta Capitalei, Rampa, Argus, Tineretul socialist, conduse de Fagure, Graur, Nedelea şi alte nume de furat. (Ei zic de împrumut.)

Mai sunt pe lângă acestea *„Lumea,"* *„Opinia"* şi ne vine a crede că chiar şi *„Cuvântul,"* de sub conducerea asociatului lui M. Reiff, judecând după atitudinea pe care o ia câte odată, în anumite împrejurări. Timpul ne va dovedi dacă bănuelile noastre vor rămânea simple bănueli, sau vor fi fapte adevărate.

La acestea ar trebui să mai adăugăm *„Curierul Izraelit,"* *„Renaşterea"* (organ *naţional* evreesc), *„Ştiri din lumea evreiască,"* *„Cernovitzer Tageblatt"* şi o serie de alte ziare, cari apar în capitalele judeţelor. Menţionăm însă, că în nici-o capitală a vre-unei ţări din lume nu sunt atâtea ziare jidoveşti câte sunt în Capitala Basarabiei, în Chişinău, unde după cum spun ziarele se întâmplă zilnic, „progromuri şi devastări de sinagoge."

In *Capitala Basarabiei, sunt mai mulţi jidani decât în întreagă Palestina.* 1) Până în anul Unirii în Chişinău nu exista tipar jidovesc, pentrucă nu se tipăria nimic jidoveşte. Ori din 1918 încoace, tiparul jidovesc deţine locul întâiu. O singură tipografie nu e prevăzută cu literă jidovească din toate câte sunt în Chişinău. Câtă vreme ziarele ruseşti sunt obligate să aibă câte o coloană şi în româneşte, *ziarele jidoveşti sunt scutite şi de aceasta.* Pe ce temei, ne întrebăm noi? Constitue Jidanii o *naţiune privilegiată;* li-se recunoşte calitatea de „neam ales"?

Astăzi în Chişinău avem un singur cotidian românesc, „România Nouă," în faţă celor 2 cotidiane ruseşti şi a unui cotidian jidovesc.

Astăzi avem în Chişinău nu mai puţin de *7 ziare şi reviste, scrise în idiş* si în limba jidovească. Acestea sunt: Unser Zeit; Erd un Arbeit; Farn idişin Kind; Oif der Wach; Das Cooperative Wort; Esicolios şi Bessaraber Oze.

Acestea sunt organele pur jidoveşti.

Aceasta este situaţia presei creştine din România, întru nimic mai pre jos decât a celei din Ungaria.

Şi atunci ne permitem să punem o întrebare. Dacă numărul jidanilor este acela de câte-va sute de mii (600.000 erau pe vremea lui Eminescu), după cum susţin unii conducători (ce e dreptul interesaţi în consiliile de administraţie ale băncii Blank) *cine susţine aceste ziare?* Din ale cui pungi se varsă banul pentru susţinerea acestei otrăvi?

Credem că e supremul moment când trebue să ne dăm seama de forţa jidovească şi de slăbiciunea noastră pentru a opri răul din vreme.

Autorul ungur al cărţei amintite spunea: „Du-te în club şi priveşte viaţa de-acolo. Jidani aici, Jidani acolo, Jidani pretutindeni. Jidanii au cuvântul cel mare şi dacă un creştin îndrăsneşte să se manifeste modest ca creştin, atunci este pur şi simplu luat în râs, sau asurzit cu strigăte".

Noi spunem: *azi în Consiliile comunale din Basarabia a doua limbă oficială e cea jidovească, majoritatea consilierilor fiind Jidani; mâine întreagă viaţa noastră publică va fi dirijată de jidani şi în spirit jidovesc.*

Ion I. Şerbu

1) In Palestina au atins cifra de 150.000 pe când în Chişinău sunt peste 200.000 formând trei părţi din populaţia oraşului.

Fagocitoza instinctivă
sau
Antisemitismul dlui Iuliu Maniu

Primejdia care se apropie are în ea ceva din însuşirile unui post de emisiune radiofonică, împrăştiind undele fiorului în toate părţile. O simţi şerpuind în jur de tine în adierea vântului ce-ţi mângâie buclele de păr, o simţi aburind în lingura de supă ce o duci la gură, în bisturiul medicului ca şi în suliţa duşmanului, în îmbrăţişarea afectată a unui prieten, ca şi în umedul sărut al celei mai iubite.

Ca strecurarea lină a unei ape, apropie-ţi mâna de cuibul unei paseri cu liniştea razei de lună ce străpunge geamurile duble şi când vei crede că ai prins-o, tufişul se mişcă brusc, iar în urechi îţi răsună lung sbârnăitul unor aripi speriate.

Intinde puşca încărcată asupra unui câine ce n'a mai văzut nicicând armă şi îl vei vedea cum îşi pune capul între picioare cu o privire de martir în aşteptarea unui destin absolut.

Urmăreşte evoluţia boalelor şi vei constata dorinţa aproape generală, a tuturor ce se află pe pragul morţii de a mai fi duşi odată la geam să vadă pentru ultima oară lumea. In toate cazurile fiorii primejdiei au fos prinşi de către postul de recepţiune.

Ultimele concluzii ale ştiinţei conchid că fenomenele atomice sunt aceleaşi ca şi ale uriaşului univers. Ceeace se întâmplă cu puiul de găină care după afirmaţia unui naturalist chiar şi în ou vibrează la trecerea unui uliu, se întâmplă în mare şi în sufletul unei naţii când o primejdie de pasere răpitoare îi turbură atmosfera. Numai cât în acest caz nu se mai mişcă tufişul şi nu se mai aude sbârnăitul de aripi speriete căci naţia este un întreg organic iluminat de o conştiinţă şi astfel ea se scoală în picioare, îşi ridică fruntea sus, îşi alungă somnul şi cu cât e mai mică înfruntă o primejdie mai mare. *In istorie popoarele cele mai mici au trecut peste cele mai mari necazuri.*

Pericolul semit ca o primejdie iminentă, nu a trezit reacţii numai în România. In toate ţările, marii conducători politici s'au exprimat asupra combaterei lui în sens pozitiv. Şi pentruca să nu mergem mai departe la noi au fost şi sunt antisemiţi toţi bărbaţii de o valoare mai însemnată. In şirul acestora putem să înşirăm fără a fi siliţi vreodată să retractăm, pe familia Brătianu, pe Cuza domnul şi pe *dnul Cuza*, pe B. P. Haşdău, Kogălniceanu, Negri, Alexandri, Eminescu, Conta, Spiru Haret, Iorga, Goga, Averescu şi nu vă miraţi, dl Iuliu Maniu.

Astfel dacă este adevărat că şeful unui partid îi reprezintă doctrina, atunci şi partidul naţional (fără ţărănesc) este antisemit. Probemus...

(Scena se petrece înaintea reprezentaţiei ce poartă numele de „răsboiul mondial" şi povesteşte fără întrerupere un cleric bătrân).

Era la Blaj, în orăşelul cu miros de cronici şi de bătrână casă părintească pe care îl adoră atât de mult liceenii şi liceenele zilei de 3/15 Maiu şi pe care îl detestă miraculosul anticlerical Duică-Bogdan, când dl Iuliu Maniu advocat al sf. Metropolii, a încercat să realizeze punctul 5 din art. 7 Cap. III al programului L. A. N. C. care propune: *„Impiedecarea expansiunei economice a elementului jidovesc".*

La început, veche curte boerească, Blajul s'a desvoltat tot aşa de încet cum creşte şi un arbore ce va trăi

sute de ani. Cu înaintarea vremii şi cu sosirea ovreilor în Ardeal nu a scăpat nici el de vizita urmaşilor lui Iuda. Cu încetineală, dar cu siguranţă de melc ei s'au furişat tot mai mult spre centrul orăşelului şi spre inima locuitorilor iar pe vremea întâmplării de faţă strânseseră aproape tot comerţul în mâinile lor. S'a aflat atuncea un om — spune bătrânul cleric — care a simţit poate mai intensiv decât toţi ceilalţi pericolul pistruiat şi deaceea a întreprins prima mişcare tactică nu de ofensivă, ci de apărare. Pe acel om îl chema şi atunci şi'l cheamă şi azi dl Iuliu Maniu.

Probabil în seninul unui amurg familiar şi cast când gândurile cele bune se bat cu cele rele cum se bate lumina zilei ce se stinge cu umbra apelor şi-a serii, intelectualii Blajului s'au hotărât în unanimitate să pună în aplicare ideia admirabilă a dlui Maniu. Programul modestei cruciade era: *boicotarea comerţului jidănesc pe toate căile posibile şi sprijinirea celui creştin în sensul că nici un creştin din Blaj nu mai pune piciorul în vre-o prăvălie jidovească.* Şi zis şi făcut...

Odată ultimatumul dat acţiunea se execută în perfectă consonanţă cu programul cooptat. Toată lumea se îndreptă cu cugetul curat spre prăvăliile creştine şi fiecare individ era cvestorul vecinilor şi al cunoscuţilor săi, urmărindu-i pas cu pas de unde târguesc. N'a trecut nici o lună şi băeţii din prăvăliile ovreieşti au ajuns la constatarea că este suficient dacă mătură odată pe săptămână deoarece „pruvulia e vecinic curată“. Pântecele colos al celei mai teribile proprietare de magazie începuse să i-se atragă magnetic spre şira spinării, dând posibilitatea respectivei să-şi mai privească şi genunchii pe cari nu i-a mai văzut de când era fată mare. Jupânii începeau să se tragă de păr cu desperare (la faţă se trăgeau în mod fiziologic-natural) şi aproape fiecare stetea pe punctul de a trage definitiv obloanele. Campania avusese rezultat şi de tratative de pace nici vorbă nu putea să fie.

Şi totuşi Iuda s'a găsit şi în această creştinească iniţiativă, iar azi dacă întrebi vre-un blăjan cum de s'a rupt pactul, îţi răspunde sceptic: „cherchez la femme“.

— Azi Blajul economic este iarăşi încăput aproape în întregime în ghiarele jidanilor. In fiecare an „scumpii noştrii compatrioţi“ dau falimente, iar după faliment îşi trimit odraslele în străinătate.

A fost de-ajuns ca unul singur să calce pactul şi spre ruşinea lor şi a regisorului cei mai mulţi s'au reîntors iarăşi spre atmosfera cu miros de usturoi. Intocmai cum o singură oaie alergând spre o râpă şi căzând în ea, o urmează automat întreaga turmă.

...Aceste toate au fost odată poate pentru a dovedi azi şi mâine că dl Iuliu Maniu este antisemit. Quod erat demonstrandum...

*

Cine ştie dacă actualul preşedinte al partidului naţional se mai cugetă la isprava pe care a iniţiat-o atunci. In ori şi ce caz învăţătura şi morala este clară ca şi într'o fabulă de Lafontaine. Pe cale pur defensivă nu se poate ajunge cu ovreiul la nici un rezultat. Eşecul dela Blaj este poate un exemplu. Dar „thut nichts“ dle Maniu; „der Iude wird verbrannt“[1])

— Problema însă nu se poate sfârşi cu repezeala unui film cinematografic pe o pagină de realizări teoretice. Bombe la senat, complot în Basarabia, tentativă de a face focuri de artificii din pirotechniile române ori pălmuirea unui profesor român la Baia-Mare, sunt câteva crime mici cari totdeauna precedă marile crime. Aproape de tot şi poate prea reală pentru a fi adâncită ne stă pilda Rusiei pravoslavnice. Deaceea boicotul general cu caracter de ofensivă trebue să înceapă. Azi e adevărat că dl Iuliu Maniu nu face parte din nici un faimos consiliu de administraţie şi că nu e amestecat nici la Blank, nici la Renner. Insă pentru terenul viitoarelor realizări practice nu contează decât oamenii faptelor.

Curajul de a te manifesta liber lăsând instinctul conservării să lucreze, şi frica de honigmani, sunt două noţiuni în opoziţie extremă. Deaceea, dle Iuliu Maniu „felix, qui quod amat, defendere fortiter audet“[2]) ceeace se traduce „fericit e acela care îndrăsneşte să apere ceeace iubeşte“ *Cr. Ureche.*

1) Nathan der Weise de Lessing.

2) Ovidiu, Amorls.

Pe căi moldovene .

Eram în tren, mergând spre casă pe linia Iaşi — Dorohoi. De câteva luni, dus departe de această mică palestină, par'că mă desobişnuisem întru câtva să văd harharii aceia murdari ce-au cotropit aproape în întregime unul din colţurile cele mai mănoase ale ţărei, vorbind un jargon nesuferit.

Deaceea încă de pe când eram pe peronul gărei Iaşi în aşteptarea formărei garniturei pentru Dorohoi, eram stăpânit de dorinţa de a nemeri într'un compartiment, unde dacă va fi posibil, să n'am nici un tovarăş perciunat.

In fine iată gata şi trenul; sar într'un vagon căutând un loc după cum doriam. -- Deschid uşa unui compartiment, dar de la uşă am fost izbit de mirosul usturoiat, specific rasei semite; treç mai departe. Tot atât de puţin norocos compartimentul este ocupat aproape complectamente de doi jidovi cu două balabuste volumioase, cari fiecare ocupă loc pentru doi pasageri.

In fine descurajat — căci nenorocul m'a urmărit până la capătul vagonului — îmi ocup un loc în ultimul compartiment unde se plasaseră numai două ploşniţe palestiniene: un elev dela şcoala militară din Timişoara şi un altul a cărui înfăţişare îl trada a fi un samsar sau un negustor de vite.

In urmă din discuţia lor — căci excepţional aruncau din când în când câte o frază românească — am înţeles că făcuse un mare ghişeft cu nişte vite şi că amândoi sunt de loc din Seveni (jud Dorohoi).

Cum am spus, mi-am ocupat în acest compartiment respectivul loc, resemnându-mă să fac această călătorie — contrar dorinţei mele — în această mică palestină umblătoare.

Cu ochii închişi pe jumătate, cad într'o dulce amorţeală, gândindu-mă la bucuria alor mei, în mijlocul cărora n'am fost de atâta timp.

Fragmente din discuţia celor doi fără să vreau, mi-au lovit urechea. Primul — elevul de şcoală militară, povesteşte aceiaşi poveste veche: cum trag jidanii chiulul la militărie, o zi pe săptămână la front şi restul într'un pat cald la infirmerie în urma avizului binevoitorului Dn doctor.

Aşa un buiat drăguţ, zicea elevul, este Dl doctor încât atunci când plouă sau e frig şi umezeală, imediat mă face intrat în infirmerie Ci să faci, dija aşa se face armată în ţara românească. — Acestea spuse, amândoi rânjiră, dând din cap în semn de aprobare.

Celălalt, după un schimb de cu-

vinte în jargon, începe să-şi istorisească afacerile; am înţeles că un „grosser ghişeft" îi reuşise, că adaugă în româneşte: „Pentru suptumună viitoare, plec din nou, de oare ce încă vre'o 150 capete de vite aşteaptă să le pun la vagon".

In acest timp trenul se apropie de gara Ungureni unde aceşti doi perciunaţi urmau să-şi întrerupă călătoria cu trenul, pentru a se duce la Seveni. Când conductorul vine şi cere biletele pentru Ungureni — de oarece cei doi începuseră să-şi strângă bagajele — n'am fost de loc surprins, ci după cum mă aşteptam, negustorul de vite în loc de bilet de tren, strecoară în mâna conductorului un bilet de bancă de 20 lei, îndoit în patru. — Trenul se opreşte şi cei doi puftări, împreună cu alţii, scobor din tren foarte voioşi că ghişeftul le-a mers în plin peste tot.

Rămas singur eram revoltat până în adâncul sufletului. Imi apărea mereu înaintea ochilor jidanul pistruiat, cu polul murdar strâns în patru. In cele din urmă am dat dreptate bietului conductor ce poate n'avea cu ce să ducă o pâine acasă copiilor ce'l aşteptau cu gura rece.

Apoi am fost năpădit de mii şi mii de gânduri.

Mă gândeam la soarta acestui colţişor de ţară al lui Ştefan cel Mare, năpădit de scursorile galiţiene, care propagă pe unde trece corupţia.

La satele mândre şi curate altădată; la Duminicile şi serbătorile de altă dată, când începând dela moşul cu plete albe şi sprijinindu-şi bătrâneţele într'un toiag îndoit de vremuri, până la pruncul dus de mânuţă de mamă-sa, se îndreptau către Sf. Biserică plină de lume, unde ascultau cu evlavie Sf. liturghie şi predica venerabilului preot.

Astăzi vremurile sau schimbat; clopotul bisericuţei din deal în zadar se mai tânguieşte căci nimeni aproape nu-l mai aude. In schimb atât în zilele de lucru cât şi în cele de sărbători crâşmele sunt pline; stă şi cinsteşte alăturea, băiatul de 15 ani, cu moşul de 70 ani. Primul îşi otrăveşte, cu veninul jidovesc tinereţea în floare, celălalt ultimele zile.

La tejghea, harharul pistruiat, umple sticlă după sticlă, rânjind drăceşte, bucuros că comerţul saltă.

Aceasta e soarta satelor moldovene: bisericile se ruinează în uitare, pe când crâşmele se îndesesc.

Fără să vreau, mă gândesc şi la marii vinovaţi, guvernanţii de alaltăieri, de ieri şi de azi, cari îşi vor da socoteală in ceasul al 12-lea, despre modul condamnabil cum au condus acest neam, cu un trecut şi un viitor măreţ, pe marginea prăpăstiei, atunci, până şi morţii din veşnicia lor de ghiaţă, nu vor avea decât blesteme pentru cei ce-au semănat, în mod conştient, buruiana jidovească pe plaiurile noastre mănoase.

Un şuerat prelung şi o oprire bruscă îmi curmă şirul gândurilor.

Trenul se oprise în gara Dorohoi.

Pe peron birjarii — tăiaţi împrejur — căci aceştia au acaparat toate trăsurile, se înghesuie, luându-mi aproape cu sila valiza din mână.

Mă urc în trăsură. Traversez aceleaşi străzi murdare, înţesate de cârciumi ce au expuse la ferestre sticle învelite în hârtie de diferite culori atrăgătoare.

Intr'o uşă stă o balabustă groasă şi grasă, căreia nu-i mai tace gura: „Ci ai acolo badi, dì ci nu mai vii pi la noi, deja poate te-ai muniat pi jupânu..."

Gh. Pruteanu

Jidanii satiri

Primim la redacţie următoarea plângere, care ni-a fost adresată din partea unei fete creştine, isgonită din serviciu, pentrucă n'a înţeles să satisfacă poftele bestiale ale circumcisului Talicska Emerik dela ziarul „Uj Kelet".

Iată plângerea:

Domnule Director,

Am întrat în serviciul redacţiei „Uj Kelet" în luna Noembrie 1926, la biroul de expediţie, lucrând seara de la 10 până dimineaţa la 4 oare, pentru un salariu săptămânal de 500 Lei. Nici o obiecţiune nu s'a făcut contra mea şi au fost cu toţii îndestuliţi cu serviciul meu. Numai un individ cu numele *Emeric Talicska* (jidan) îmi făcea *oferte murdare*, căci în cazul când nu mă arunc victimă poftelor lui josnice, mă va şicăna şi îmi va face situaţia imposibilă la redacţie, încât va trebui să plec deaici. Nevoind sa mă murdăresc şi să mă înjosesc, mi s'au făcut şicane peste şicane. M'am plâns apoi la mai multe doamne cari mă cunosc şi cari m'au îndrumat la dl Valeriu Pop, fost comisar guvernial. Dânsul a intervenit personal în favorul meu şi i-s'a promis că *satirul Talicska va fi depărtat din serviciu.* La 10 zile după intervenţie am fost scoasă din slujbă şi mi s'a denegat chiar plătirea săptămânei servite. Emeric Talicska a fost pe vremuri în serviciul poştelor şi a fost implicat în chestia fraudelor cu dolari. Redacţia a preferit ca pe această bestie să o menţină în serviciul său, în loc să mă i-a în apărare pe mine şi onoarea mea de fată creştină.

(ss) Erős Rozsi

Iată acum şi textul scrisorii de concediere:

Uj Kelet
Telef.
9—77. 2—28
10—47

Cluj, la 1927 Aprilie 7

Dşoarei Rozsi Erőss
Cluj

Cu onoare Vă încunoştiinţăm că începând cu ziua de azi nu mai reflectăm la serviciile Dvoastră.

Cu deosebită consideraţie
(iscălitura Indescifrabilă)

Jidanul e imoral de la naştere. Consecvent „Protocoalelor" el încurajează desfrâul, iar acolo unde nu poate isbuti este însuşi acel ce nu se dă în lături de la nici un mijloc pentru a putea pângări o creştină ce înţelege să-se opună poftei lui mârşave.

Un caz dintre multele, e cel de mai sus. Apărându-şi cinstea, o biată fată a fost isgonită din tipografia ziarului pur jidovesc „Uj Kelet" ai cărui patroni practică acelaşi sissem dezonorant.

Conştienţi de răul ce-l fac, Jidanii din sus numita redacţie vor fi siliţi să compară în faţa justiţiei ce le va aplica o bine meritată pedeapsă.

Români! Nu lăsaţi fetele voastre să lucreze la Jidani, căci din flori curate se vor reintoarce pângărite de de către cele mai hidoase făpturi, cari necinstesc până şi numele de bestie.

„Eliminarea jidanilor din domeniul culturei — e o problemă de existenţă pentru noi.

Eliminarea din domeniul culturei implică însă: eliminarea din domeniul economiei naţionale, unde cultura îşi are rădăcinele ei". **A. C. Cuza.**

INFORMAŢIUNI

STUDENŢEŞTI

Demisia preşedintelui Cent:ului studenţesc „Petru Maior". *In urma neînţelegerii avute între comitet şi preşedinte, acesta din urmă, refuzândsă se supună statutelor, a înţeles să nu respecte hotărîrile comitetului şi a demisionat.*

Demisia a fost respinsă, fiind bazată pe motive neserioase. (cine să ridice corespondenţa bibliotecii?)

Totuş preşedintele a perseverat în demisie (perseverare diabolicun est.) şi comitetul a fost silit să primească demisia.

Această demisie, discutată în 2 şedinţe plenare ale Societăţii, s'a primit cu unanimitate de voturi.

Vom reveni pe larg asupra acestor şedinţe, cu amănunte interesante.

*

Constatări triste. Ultimele două şedinţe plenare ale Soc. Acad. „Petru Maior", ţinute în 4 şi 11 l. c., ne-au oferit prilejul să constatăm cu destul regret, că nivelul discuţiilor dintre studenţi este foarte scăzut.

In două şedinţe consecutive nu au avut loc, decât discuţii sterile, într'o atmosferă supra agitată, degenerând în bătăi, anumiţi oameni dând dovada unei crase laşităţi.

Pentru aceşti oameni, cari **compromit** *soluţiunea de student, comitetul a hotărât instituirea unei* **comisiuni de anchetă**, *care luând în consideraţie anumite piese compromiţătoare din diverse dosare, va elimina din mijlocul unei societăţi pe acei cari sunt în permanent obstacol la propăşirea ei.*

Şi cine poartă responsabilitatea şi vina acestor stări haotice? Credem că este timpul să-se curme odată cu aceste fricţiuni pe chestii personale şi tăcerea încărcată cu dispreţ acordatăunuia care căuta să provoace, e cea mai bună dovadă, că vom reintra în normal.

*

Mişcările studenţeşti. Dl I. Petrovici, Ministrul Instrucţiuni, în loc să se ocupe cu rezolvirea memoriului studenţesc ce i-a fost înaintat de luni de zile, face anchete peste anchete pentru pedepsirea vinovaţilor dela Iaşi.

Şi noi suntem, ce e drept de părere că vinovaţii trebuesc pedepsiţi. Dar, pedepsi-va d. ministru pe adevăraţii vinovaţi? Pedepsi-va pe profesorul criminal, care a tras un foc de revolver asupra părintelui Hâncu, vicepreşedintele „Asociaţiei stud. Creştini"? Căci trebuie să recunoască orice om de *bună credinţă*, că adevăratul vinovat al situaţiei agitate este în primul rând prof. Răşcanu, împotriva căruia până acum nu s'a luat nici o măsură. Până când pedepsele vor fi luate numai împotriva studenţilor, până atunci mişcările studenţeşti nu se vor potoli se vor isbucni cu o furie mai mare în toate Centrele Universitare.

INTERNE

Recensământul populaţiei. Frumoasa dar şi documentata vorbire a dlui deputat Dr. Valeriu Pop, ţinută la Cameră în 2 şedinţe, asupra *„Naţionalizărei oraşelor"*, a avut darul să trezească din toropeală pe d. Ministru de interne, Oct. Goga. Faţă de cifrele alarmante pe cari d. *deputat Pop* le-a expus în faţa Camerii în chip atât de magistral, d. Goga s'a simţit dator cu un răspuns. Toate ziarele au reprodus cu deosebită satisfacţie răspunsul ministrului de interne, care s'a obligat să înceapă recensământul populaţiei.

Intr'adevăr era şi timpul, căci ne permitem să credem că suntem singura ţară din lume, care să nu-şi cunoască situaţia demografică pe ultimii 10 ani.

Ştim cu toţii — a declarat-o doar şi d. ministru Goga — că numărul populaţiei ţării a crescut considerabil după răsboiu. Noi vrem însă să ştim cu cât şi cu cine, pentrucă nu ne este indiferent dacă o populaţie creşte în detrimentul celeilalte. Suntem siguri că rezultatele recensământului vor dovedi încă odată legitimitatea luptei noastre împotriva neamului jidovesc.

*

Maniu, Mihalache şi Zipştein. Răzeşii dela Tighina, ajunşi, prin înşelarea bunei credinţe, în mijlocul partidului „naţional ţărănesc" au ca şef al organizaţiei judeţene pe Dl... Zipştein. Nici că se poate mai fericită împerechere: iţarii şi bondiţa cu perciunii cărlionţ. Negustorul de stambă putredă cu strămoşii fabricaţi recent prin certificat de împământenire va reprezenta în conclavul partidului aspiraţiile „naţional ţărăneşti" ale muncitorilor brazdei basarabene. Câtă neruşinare! Ca mâine ne vom pomeni cu vre-un Dn. Grunzweig director la „Patria" în locul părintelui Agârbiceanu şi care tip îşi va etala proza în coloanele gazetei româneşti, propovăduind acompaniat de corul tinerilor dela „Chemarea", naţionalismul partidului cu pricina de mai sus.

*

Conferinţă. Duminecă 10 Aprilie, dnul Canonic şi deputat *dr. Ion Coltor* a ţinut o conferinţă despre „Sentimentul naţional şi religios la studenţi"; în sala Prefecturii din Cluj, în faţa unei asistenţe foarte numeroase.

Dsa a evidenţiat cu verva oratorică excepţională de care dispune, manifestarea curentă a ideii naţionale şi calda ei înfrăţire şi contopire cu Spiritul religios. Acest spirit religios, spunea dsa, tinde să pătrundă şi va pătrunde tot mai mult, în viaţa economică, în politică, în presă şi chiar la *bursă*. „Mişcarea dvoastră dlor Studenţi şi-a avut greşelile ei, dar nimeni nu poate nega efectele incomensurabile. Deaceea ori cum vi-s'ar taxa aceste greşeli, să mai faceţi, căci ele nu pot fi decât spre binele neamului românesc".

Intre alte chestiuni de ordin social conferenţiarul a mai amintit şi influenţa dezastruoasă pe care a avut-o asupra generaţiei de ieri, presa budapesteană, jidovită şi francmasonică. In a doua parte a causeriei religioase, cum a numit-o conferenţiarul, a făcut o splendidă evocare a câtorva pagini din Evanghelie.

A terminat în aplauzele sincere ale ascultătorilor săi, lăsând tuturor impresia că într'adevăr „l'oratoire est la parole qui vit" după cum spunea bunul părinte Laçordaire.

*

Aducem la cunoştinţa colaboratorilor noştri că toate articolele şi manuscrisele, cari privesc partea redacţională, se vor adresa secretariatului de redacţie, strada Bob Nr. 7.

Articolele vor fi scrise citeţ şi pe o singură pagină. Cele nepublicabile, nu se vor restitui.